

Obyčejný život... aneb „v Praze je možný všechno“

Procházím se ulicemi podzimního města a přemýšlím, jak napsat o něčem již tolikrát popisovaném, jako je Praha. Památky, uličky, rozhledy. Všichni už to četli. Třikrát. Co je vlastně na Praze ještě neokoukaného?

Prošel jsem kolem pána, který s neskrývanou radostí ukousával poslední centimetry párku v rohlíku. Tak nějak se část jeho čiré radosti, té bezelstně dobré nálady přenesla i na mě... A tak mi mimoděk došlo, že něco takového se v žádném průvodci nedočtete. V Praze, stejně jako nikde na světě, se přece nikdy neokouká právě takový – obyčejný život.

O takovém *obyčejném životě* můžete napsat stohy. Co je vlastně takový *obyčejný život*? Když bydlíte v Praze dostatečně dlouho, přijde vám obyčejný pohled z nábřeží na hrad. Nervózně postávaje na červené si ani nevšimnete Tančícího domu. Neohlédnete se na vzdálené věžičky Vyšehradu, protože víte, že tam jsou a jak přesně vypadají.

Postupem času si začnete všimát spíš drobností. Těch malých detailů, které vytvářejí každodenní paradoxy k zamyšlení. K zamyšlení nad činností ne Pražanů, ale jednotlivých obyvatel. Lidí. Copak ten kdo lepil osmnáctou vrstvu plakátu na ošuntělou lampu věřil, že někoho naláká? Co si asi pomyslí cyklista, který přišel o část bicyklu, zatímco se zaskočil ohrát na čaj? Proč už ten *někdo* neměl sílu odnést odpadky dalších pět metrů do koše? Kdo asi řídí tohle nádherné mrňavé autíčko?

Až se jednou začnete nad takovými věcmi zastavovat a zahledíte se na zdánlivý nesmysl. A zároveň máte pocit, že si vás nikdo nevšimne. V anonymním velkoměstě jste pro ostatní jen překážka, které se musí vyhnout na chodníku, případně by jim ošklivě zašpinila auto, kdyby nešlápli na brzdu před přechodem. Ale nenechte se mýlit. Pokaždé se ještě někdo kouká. Někdo další. Někdo, kdo je stejně jako vy pozorovatelem života.

Občas se s někým takovým setkáte pohledem. Když právě v tu chvíli ucítí narušení své *anonymní zóny*, možná se na vás i neurvale oboří. Tak jako se nenápadný pán obořil na mě, uprostřed dopoledního ruchu kdesi kousek od centra. Vzápětí se schoval do krytu za kamaráda. Než jsem se otočil, zaslechl jsem ještě nepochybnou pravdu: „...V tý Praze je už možný všechno...“

- Radek Fiala -